

jeg antager, at denne Erklæring tydelig nok betegner vor Stilling til Sagen i dens Helhed. Da jeg efter denne Stilling til Sagen i dens Helhed ikke har havt særlig Opfordring til at deltage i Enkeltighederne af Lovforslaget, skal jeg heller ikke komme nærmere ind paa adskillige af de Spørgsmaal, som foreligge i Anledning af Flertallets Forslag, uagtet der ellers kunde have været Anledning for mig dertil, idet jeg lige overfor Sagen i dens Helhed betragter det som temmelig underordnet, om et Vædringsforslag bliver vedtaget i den ene eller den anden Skikkelse, selv om det kunde forudsættes, at jeg kunde have havt nogen Indflydelse derpaa ved Deltagelse i Sagens Enkeltheder. Jeg skal derfor med Hensyn til vor Stilling til Sagen i dens Helhed henvise til denne Erklæring, idet jeg for mit Vedkommende ikke kan skjønne, at Sagen bliver bedre ved de formelle Vædringsforslag, som Udvalgets Flertal har stillet, hvorved Bevillingen ligesom knyttes til den midlertidige Lov, medens det faktisk er en Tillægsbevilling for det paagældende Finantsaar. Jeg skal blot tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af den høitærede Finantsministers Udtalelse. Jeg antager nu vel ikke, at den ærede Ordfører er enig med Finantsministeren i hans Betragtninger, skjøndt der var et Par Sætninger i den ærede Ordførers Foredrag, som kunde synes at tyde paa, at man her forbigik visse Efterbevillinger, for senere at bevilge dem efter Statsrevisionens Undersøgelse. Naar imidlertid den høitærede Finantsminister paa disse enkelte Antydninger af den ærede Ordfører støttede den Mening, at Rigsdagen vilde gaa ind paa en hel ny Praxis, der skulde gaa i Retning af at formaa Regjeringerne, Ministrene, baade de nuværende og de efterfølgende, til ikke at opføre paa Tillægsbevillingsloven Efterbevillinger, men ganske rolig gaa forbi Efterbevillingerne og lade dem passere til Statsrevisionen, for derefter at lade den behandle i Rigsdagen, saa tror jeg, at det er en noget forhastet Slutning af den høitærede Minister. Jeg tror, at det vil være noget endnu, i alt Fald vil jeg se et stærkere Bevis derpaa, inden man giver slip paa det Krav til Tillægsbevillingsloven, at den, naar den behandles, skal indeholde Alt, hvad der for Regjeringens Vedkommende vitterligt er Overstridelse paa den gjældende Finantslovs Konti, som ikke udtrykkelig ere bevilgede paa Finantsloven som kalkulatoriske. Jeg gad dog virkelig vide, hvad vi skulde forhandle her, naar vi ikke særlig skulde have Die for de Poster, som i følge mange Mars Praxis ere komne ind paa Tillægsbevillingsloven, og som i Realiteten ere Efterbevillinger. Det er jo dog aabenbart saadanne Poster, som det ligger nærmest for at iagttage, thi de Beløb, der endnu ikke ere udgivne, kan man dog lettere komme overens om enten at bevilge eller fortafte, og af Gjenbevillingerne ville, om ikke alle saa dog en Del af dem have en

saadan Karakter, at de med nogen Kritik ville kunne passere. Naar man derfor skal gaa ind paa den ærede Finantsministers nye Theori — jeg tror nemlig ikke, at det er den ærede Ordførers Theori endnu — at man ligesom billigere, at Ministrene undlade at søge Efterbevilling paa Tillægsbevillingslove for ubevilgede Udgifter og ganske rolig lader disse spadserere til Statsrevisionen for saa at afvente, hvad den efter 2—3 Mars Forløb vil gjøre, saa vil det efter min Mening være at vende hele Sagen paa Hovedet. Jeg stoler paa, at man fremtidig strengt vil kræve, at alle de Udgifter udover de bevilgede, som ere udgivne inden det Dieblot, man forhandler Tillægsbevillingsloven, virkelig komme frem, hvad enten de i deres Indhold have Karakteren af en Gjenbevilling, en Tillægsbevilling eller en Efterbevilling. Jeg tror nemlig ikke, at det er nogen ganske ligegyldig Sag, om Gjenstandene for Efterbevillingerne undersøges strax af Rigsdagen, da saa Indtrykket af de Omstændigheder, der have foranlediget de ubevilgede Udgifter, kan være friskt, og selv om der er enkelte Poster, hvor Omstændighederne kunne være saa indviklede, at man vil udskyde dem til et senere Tidspunkt, saa kan der jo ogsaa gives andre, der ere saa klart oplyste, at Rigsdagen strax vil kunne tage sin Beslutning. Beslutningen om at negte en saadan ubevilget Udgift bør da fornødtvis efter vor Forsatning være endelig, saaledes at den, naar den negtes paa Tillægsbevillingsloven, da er negtet, hvorved der ikke bliver anden Udvei tilbage for Ministeren end selv at erstatte de ikke bevilgede Udgifter. Det har dog vistnok været den almindelige Opfattelse tidligere; nu at skyde vor Bevillingsret over paa Statsrevisionen i saadanne Tilfælde, nu at optage det som almindelig Theori, at disse Sager skulle henvises til Statsrevisionen, forekommer mig at være det Samme som at give Statsrevisionen som saadan en hel anden Karakter, end den i Virkeligheden har, paa en Maade at give den Karakter af en Bevillingsmyndighed, i alt Fald for en meget væsentlig Del, idet den lettere kan gaa forbi og Rigsdagen saa senere vanskelig optage saadanne Efterbevillings-spørgsmaal. Saa vi da Statsrevisionen som en Slags Over-Stattebevillingsmyndighed, og Rigsretten har man jo ogsaa ment har en endelig Ret i saa Henseende, forekommer det mig, at vi stykke den Smule Indflydelse, vi her med Hensyn til

Rettelser.

Sp. 1851, S. 13 f. n.: „1874—75, Side 101“ læs: „1872—73, Side 100—101“.
— 1852, S. 26 f. o.: „pekuniært“ læs: „dottrinært“